

Kristovi svojimi hriechmi ubližujeme – a to doslova

Matej Gavlák

1. júla 2022 ✝ Spoločnosť

Často počuť názory, že každý z nás žije v akejsi svojej vlastnej bubline – spoločenstve blízkych ľudí – a o celkovom stave spoločnosti má teda značne skreslený obraz. Nedávno som zistil, že to bol vlastne aj môj prípad.

Zdroj: rawpixel.com

Ako jeden z redaktorov portálu Christianitas.sk sa stretávam s ľuďmi, ktorí sú veriaci – neraz hlboko veriaci – alebo majú prinajmenšom Cirkev, či aspoň kresťanstvo, v úcte. Z toho som si azda podvedome odvodil, že podobný postoj „úcty“, keď už nie viery samotnej, má ku Kristovi a Jeho Cirkvi na Slovensku azda aj širšia verejnosť.

„Iste, aj tu máme ukričancov a nenávisťníkov, ale to je len hlučná menšina“, myslel som si, „keďže každý z nás má v rodine aspoň jednu babičku, ktorá je/bola v kresťanskej viere úprimná.“

V polovici júna som však ako člen Aktívnych záloh Ozbrojených síl SR po prvýkrát nastúpil na dva týždne na vojenský výcvik do Serede a moja predstava o „úcte Slovákov ku Kristovi“ sa tam rozpadla ako domček z karát.

Prebodnutý Kristus

Keď som prišiel na základňu v Seredi, s údivom som zistil, že tam nemajú vojenského kaplána. V martinských kasárňach – kde som bol pred rokmi na Dobrovoľnej vojenskej príprave (čo je obdoba základnej vojenskej služby pre dobrovoľníkov) – bol pritom vojenský duchovný pevnou súčasťou tamojšieho života. Našťastie, velitelia mi v nedeľu i na prikázaný sviatok láskavo dovolili ísť do miestneho kostola v Seredi, za čo som im vďačný.

Bežných vojakov v kasárňach kresťanstvo a Boh už na prvý pohľad akosi nezaujímal. Hovorí sa pritom, že armáda je vzorkou národa a je pravdou, že každý vojak z každého kúta našej krajiny vždy so sebou prinesie niečo špecifické v podobe zvláštnych slov, či návykov. Takto ktosi na hlavnú nástenku vo vestibule vedľa

rozkazov a rozpisov prišpendlíkoval leták z miestneho erotického salóna. Chlapi u neho radi postávali, škerili sa a niečo si medzi sebou potmehúdsky o salóne rozprávali.

Po večernej omši v Seredškom kostole som požiadal miestneho kňaza, či by mi pre vojakov nedal nejaké obrázky s kresťanskými motívami. Dal mi ich asi asi tridsať (všetky rovnaké), a hoci som mal spočiatku v pláne ich porozdávať každému osobitne, najprv som takpovediac „nadrzovku“ strhol onen leták z erotického salóna a tým istým špendlíkom som pripol obrázok, čo mi dal kňaz – Krista na kríži. Vedľa kríža boli ešte v stoji znázornení Panna Mária so sv. Jánom.

Už na druhý deň ráno som objavil, že Kristovi ktosi pripináčikom „prebil“ hlavu. Pripináčik som odstránil. V ten istý deň poobede niekto obrázok s Ježišom prišpendlíkoval dolu hlavou, čo vlastne dávalo obrátený kríž. Obrázok som vrátil do pôvodnej polohy. To všetko sa udialo deň po tom, čo som večer na nástenku obrázok umiestnil.

Na ďalšie ráno som už obrázok na nástenke nenašiel – ktosi ho strhol. Keďže som ich mal 30, prišpendlil som tam ďalší a potom ďalší a ďalší... Prakticky vždy, keď som šiel okolo nástenky, Kristus tam už chýbal, vždy ho ktosi odstránil. Navečer som ho opäť nanovo pripol, ale neraz nevydržal ani do rána. Raz ktosi obrázok dokonca roztrhal a roztrhané kúsky papiera nechal demonštratívne na blízkom stolíku. Táto hra „na mačku a myš“ prebiehala až do posledného dňa môjho výcviku. Keďže aj tesne pred mojím odchodom niekto Krista odstránil, ešte na záver som ho tam znova pripol. Zostávajúce obrázky som nechal v skrinke v miestnej kuchynke. Možno sa napokon nájde aspoň niekto, koho by obrázok s ukrižovaným Kristom a Jeho Matkou potešil. Ale ktovie...

Každý z nás je zodpovedný...

Keď som uvidel Krista na nástenke doslova prebodnutého, dolu hlavou, či roztrhaného, prišlo mi to ako veľavravná metafora toho, čo Bohu a Jeho Matke robíme každým svojím hriechom. Priamo Pána Ježiša križujeme a Srdce Panny Márie prebodávame znova a znova, opäť a opäť. A tu to bolo pekne vidieť – pred očami všetkých, na nástenke. Šlo o dokonalú metaforu na hriech, v ktorom si my sami neraz tak radi hovieme.

V Katechizme katolíckej Cirkvi je uvedená citácia sv. Františka z Assisi, ktorý zaujímavo hovorí:

„Treba uznať že túto vinu majú všetci, ktorí opätovne upadajú do hriechov. Lebo ako je pravda, že naše hriechy pohli Krista Pána, aby podstúpil smrť na kríži, tak zaiste tí, čo sa utápajú v nemravnostiach a zločinoch, „v sebe znova križujú Božieho Syna a vystavujú ho na posmech“ (Hebr 6,6). A tento zločin sa môže javiť o to väčší u nás, ako bol u Židov, lebo oni podľa svedectva Apoštola „keby... boli poznali, nikdy by neboli ukrižovali Pána slávy“ (1Kor 2,8). My však vyznávame, že ho poznáme, a predsa v istom zmysle vzťahujeme na neho svoje násilné ruky, keď ho zapierame skutkami.“

„A ani zlí duchovia ho neukrižovali, ale ty si ho ukrižoval spolu s nimi a križuješ ho znovu, keď nachádzaš rozkoš v nerestiach a hriechoch.“ (KKC 598)

Hriechy podobným spôsobom urážajú – ak rovno nezraňujú – Nepoškvrnené Srdce Panny Márie. Práve kvôli tomu sa požaduje urobiť si päť prvých sobôt ako odprosenie za hriechy proti Márii.

Myslím, že to bol americký biskup Fulton Sheen, kto povedal, žeby bolo pre svet lepšie, keby zanikol, než ako keby v ňom mal byť učinенý čo i len jediný všedný (!) hriech. Matka sv. kráľa Ľudovíta IX. svojmu synovi slávne povedala, žeby bola radšej, keby zomrel, než by sa mal dopustiť čo i len jediného smrteľného hriechu. Aj tieto výroky hovoria o ohavnosti a obludnosti hriechov, čoho si bežný človek dneška – na svoju vlastnú škodu! – takmer vôbec nie je vedomý. Hriechy z našej spoločnosti skutočne odstraňujú Boha; potom však na jeho miesto vždy prichádza diabol.

Na záver by som sa ešte vrátil späť k Slovensku: vo vojsku som si uvedomil, že naša krajina potrebuje skutočne veľmi veľa modlitieb, zasväcovaní, ba i pôstov veriacich. Ale aj konkrétne činy – keď Ježiša strhnú raz, treba ho na Jeho miesto pripnúť znova a potom znova. On je kráľ nad všetkými – aj nad neveriacimi.

V posledných dňoch som si všimol, že sa niektorí vojaci pri zmienkach o kresťanstve začali správať akosi inak: začali sa sami seba pýtať, či predsa len na tej viere niečo nie je, keď sa nájdú ľudia, ktorí ju berú tak smrteľne vážne. Keď sme odchádzali, podávali sme si navzájom ruky a mnohí z tých, ktorí prišli ku mne, mi napokon povedali tú istú vetu: „*Pomodli sa za mňa!*“ a ja som každému z nich odvetil: „*Budem na teba myslieť vo svojich modlitbách.*“ Išlo pritom o tvrdých chlapov, ne jeden z nich si prešiel misiou v Iraku či Afganistane. No dobrý Pán Boh zasial svoje semienko azda aj v ich srdciach.

Slovensko a Slováci potrebujú modlitby, obrátenie a príklady svätosti; inak ich v súčasnej situácii nemusí zachrániť žiadna armáda sveta. Ale Bohu nie je nič nemožné.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kristovi-svojimi-hriechmi-ublizujeme-a-to-doslova/>